

Наближихме околностите на Веница. На места пътеката вече минаваше през открити поляни и пресичаше по-широки горски пътища.

Сидо Йинкс ми се обади:

- Засега пътят е чист, но трябва да побързате.
- Малко остана – успокоих го аз.
- Кой се обажда? - полюбопитства Физор Апс.
- Сидо Йинкс – отговорих й, преди да затворя

телефона.

- А-а, да, добре – остана доволна Физор Апс.
- Физор Апс ли се интересува? - попита Сидо

Йинкс.

- Да – потвърдих аз.
- Кажй й да не си мисли такива неща за теб – каза

Сидо Йинкс.

- Какви неща – подскочи Физор Апс, която чу от говорителя на смартфона какво каза Сидо Йинкс.

- Защо питаш? - извика Сидо Йинкс – Нали си знаеш?

- Използваш незаконна технология! - ядоса се Физор Апс.

- А твоите мисли законни ли са? - изсмя се Сидо

Йинкс.

- Напълно! - заяви Физор Апс. - Винко Станс вече не ми е съпруг!

- Охо! - извика Сидо Йинкс. - Не знаех.

- Сега знаеш! - почти изсъска Физор Апс, която беше измъкнала смартфона от ръката ми и директно разговаряше със Сидо Йинкс.

- Само внимателно! - посъветва я Сидо Йинкс.
- И ти внимавай – заплашително каза Физор Апс. -

Нали знаеш, че си загазил и ако трябва да се спасяваш, можеш само на Мундо Майс. А там законът забранява използване на такива технологии.

- Познаваш ли някой, който да е наказан, че е използвал технология за следене на мисли? - попита Сидо Йинкс.

- Да – отговори Физор Апс, - теб.

Сидо Йинкс явно се ядоса, защото затвори телефона.

Физор Апс, явно доволна, ми върна смартфона и каза:

- Детективи, какво да ги правиш!

Неусетно бяхме стигнали до мястото, където се намираще вилата. Съседните къщи бяха доста отдалечени и затова не се безпокоях много, че някой ще ни види.

Когато влязохме вътре, Сидо Йинкс и двамата му съдружници се бяха настанили на дивана в хола.

- О-о, Сидо! - каза Физор Апс. - Ти май си мислиш, че си свършил голяма работа, а?

- Защо? - учуди се Сидо Йинкс.

- Ами, гледам, че си почивате – изгледа го свирепо Физор Апс.

- Чакахме ви – вдигна рамене Сидо Йинкс. - Сега си тръгваме. Ако имаш нужда от мен, обади се.

В този момент влезе и Адон и поздрави всички.

- Всичко е наред – съобщи тя. - Няма признаци някой да ви е проследил.

- Дано да е така – погледна я с надежда Драгица. - Ужасно съм уморена, нуждая се от здрав сън.

- И аз – прозина се Миро. - Не съм спал от не знам колко време.

- На горния етаж има три стаи – обясних аз. - Там

може да се настаните. Бойлерите са проточни, така че има топла вода.

- Много ти благодаря за помощта – каза Миро.
- За съжаление – отвърнах аз, - няма нищо за ядене.
- Има – Адон извади пакет с хранителни бисквити

от чантата си.

- Браво! - зарадва се Физор Апс. - Това са хранителни бисквити от Хронда!

- Тоест? - не разбра Драгица.
- Храна за космонавти – вдигнах рамене аз.
- Значи, става за нас – каза Миро и си взе една

хранителна бисквита. - Не е лоша на вкус.

- И най-важното – обясни Физор Апс, - засища. С една бисквита можеш да изкараш цял ден.

- Така ли? - плесна с ръце Драгица. - Това е супер! Само за мен! Никакви други диети!

- Ще трябва да прескоча до Хронда да докарам един товар – хрумна й на Физор Апс. - Сигурно ще има голямо търсене. Хранителни бисквити за отслабване! Ще се разграбват за минути. Голям оборот може да стане.

- Физор Апс! - обади се Сидо Йинкс – Само за търговия мислиш!

- Преди малко говореше друго – сръза го Физор Апс.

- Добре де – направи се, че отстъпва Сидо Йинкс. - Когато не си мислиш за другото.

- Сидо Йинкс! - извика Физор Апс. - Ти няма ли да си тръгваш?

- Разбира се! - потвърди Сидо Йинкс. - И без друго бърза ме. Дами и господа, беше ни приятно.

Сидо Йинкс и хората му станаха и тръгнаха към изхода.

- Къде ви е микробусът? - попитах аз.
- Паркирал съм го на петстотин метра отгук –
обясни Сидо Йинкс. - Нали знаеш, предпазливост.
На излизане Сидо Йинкс за последно се обърна и
ми каза:

- Ако се нуждаеш от помощ, знаеш ми телефона.
След като Сидо Йинкс и хората му си заминаха,
Адон седна до прозореца и известно време наблюдаваше
района.

- Има ли нещо? - попитах аз разтревожено.
- Засега не – поклати глава Адон. - Надявам се да
не съм се заблудила. Но ще остана на пост, докато си
починете.

Миро и Драгица се качиха на втория етаж, а преди
да ги последва, Физор Апс извади таблета си и каза на
Адон:

- Ще ти оставя светещата си плоча. Пуснала съм
програма за следене на телепортация. Предупреждава на
време със звуков и визуален сигнал, освен това, виждат се
червени точки за всеки отделен човек, който е
телепортиран и приблизителното място, където ще се
появи.

- Това е много ценна програма! - възкликна Адон. -
Ние нямаме такава.

- Мога да я инсталирам на земен компютър – каза
Физор Апс, - но на такъв от Хронда няма да мога.

- Добре – кимна Адон. - Ще попитам после Дахра,
дали може да направи нещо.

Физор Апс също се качи на втория етаж.

Тогаво Адон ми каза:

- Можеш да си починеш няколко часа. Ако усетя, че
ми се доспива, ще те събудя, да ме смениш.

- Добре – съгласих се аз, защото вече ми се затваряха очите. - Ще легна в съседната стая.

Без да се събличам се плъснах на леглото и моментално заспах.

Събуди ме смартфонът ми. Погледнах часовника му – беше дванайсет на обед. Номерът, който ме търсеше, беше непознат.

- Да! - обадих се аз, като се опитах да бъда бодър, доколкото можах.

- Добър ден – чух отсреща мъжки глас на немлад човек. - Търсим заклет преводач от хърватски.

- Добър ден – отговорих аз. - За какво ви е необходим?

- Трябва ни за важна среща – обясни гласът.

- А-а – казах аз, - устен превод.

- Да – потвърди гласът.

- И каква е срещата? - поинтересувах се аз.

- Не мога да ви кажа – чух гласа след кратка пауза.

- Е – не се поколебах аз, - и аз не мога да ви помогна.

След това затворих телефона и тръгнах към хола, за да сменя Адон. Още не бях излязъл от стаята, когато смартфонът ми иззвъня отново. Беше същият номер.

- Да – обадих се аз, - какво ще желаете?

- Нещо прекъсна – каза гласът.

- Не – отвърнах аз, - затворих, защото не съм заинтересуван.

- Как да не сте? - изненада се човекът.

- Вие не ми дадохте информация – обясних аз, - следователно, работата не е чиста. Не бих искал да се замесвам в такива истории.

- Има и дискретни срещи – недоволно каза гласът.

- Аз пък не превеждам на такива срещи – отсякох аз.

- Добре, добре – гласът започна да изразява леко безпокойство. - Ваши колеги ме насочиха към вас, казах ми, че можем да разчитаме на вас.

- Първо казахте заклет преводач – започнах да изреждам аз, - после се оказа, че ви трябва устен преводач, а накрая ми отказвате информация, защото срещата била дискретна. А аз съвсем ясно ви казвам, че не превеждам на такива срещи. Ако ви интересува защо, ще ви кажа. От съображения за личната ми безопасност. И още нещо. Не съм заклет преводач, защото нямам няколко хиляди лева излишни, за да ги прахосвам за сертификация.

- Не, не – гласът стана по-мек, - не ни е необходим заклет преводач. Трябва ни добър преводач.

- Добре – казах аз, - имам дългогодишен опит, но дали съм добър, могат да кажат други.

- Тези, които ми дадоха телефона ви, потвърдиха това – гласът стана по-учтив.

- А информация ще ми дадете ли или не? - не отстъпих аз.

- Няма да мога по телефона – поколеба се гласът.

- Мога да се съглася да се срещнем – предложих аз, - но ако не ми харесат тематиката и присъстващите на срещата, си тръгвам.

- Добре – ободри се гласът, - ще изпратя да ви вземат от вас.

- В момента не съм във Варна – казах аз, - ще се прибера след няколко часа.

- Нямаме толкова време – обезпокои се гласът. - Кажете къде сте, ще изпратя да ви вземат.

- Представете си, че и аз не искам да ви дам

информация – отвърнах аз. - Но мога да си бъда у дома най-рано след два часа.

- Вижте – каза гласът с по-голяма готовност да дава информация. - Аз съм представител на важна държавна организация. Имаме належаща нужда от помощта ви. Мога да изпратя хеликоптер да ви вземе от място, което посочите.

В това време забелязах, че Адон ми прави знак да не се съгласявам.

- Обадете се след малко – казах аз, - да речем след пет минути.

И затворих телефона.

- Първо трябва да го проверим – предложи Адон. - Свържи се със Сидо Йинкс, предполагам, че той вече знае. Кимнах и набрах Сидо Йинкс.

- Знам – обади се Сидо Йинкс. - Търсиха те военните.

- И? - подканих го аз да ми даде повече информация.

- Преговарят с командира на кораба-майка – отговори Сидо Йинкс. - Можеш да се съ согласиш, само им кажи да те вземат от някое място на километър от вилата. И най-добре Адон да е с теб. Аз ще се погрижа за твоите приятели.

